

Елишва
Василева

Света
и забичаги

Книгата излиза с любезното съдействие на:

„ТРИМЕД“ ООД

София 1680

ул. „Хайдушка гора“, 59 – 63, вх. 1, ет. 1

тел./факс: 02/4811513

e-mail: info@trimed-bg.com

Фирмата е вносител на висококачествена
медицинска апаратура.

Оторизиран дистрибутор на:

PENTAX
MEDICAL

 Dornier MedTech
WE'RE ALL ABOUT PEOPLE.

LEMKE.

Специални благодарности към Добрин Василев за подкрепата!

Редактор **Надежда Делева**
Технически редактор **Стефка Иванова**
Коректор **Антоанела Станева**

Формат 84x108/32. Печ. коли 11,5

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ТРУД“

Бул. „Цариградско шосе“ № 47, етаж 1

тел. 02 971-99-18

Разпространение – тел. 02 846-75-29

e-mail: office@trud.cc

www.trud.cc

www.znam.bg

Печат „Бетпринт“ ООД

Елиза
Василева

Сега
и
забвения

Книгоиздателска къща **trud**
София, 2015

Най-безценният подарък, който може да се подари на скъп човек, е да му върнеш вярата в него самия, да го пробудиш за втори живот с всичките трансформации, които трябва да се изживеят и преодолеят. С най-топли чувства и безкрайна благодарност на Георги Римпеш – човека, който направи това за мен, накара ме да повярвам отново в себе си, да последвам смело мечтите си. А именно така започват всички чудеса!...

© Елмира Василева, автор, 2015 г.

© Стефка Иванова, корица, 2015 г.

© Книгоиздателска къща „Труд“, 2015 г.

ISBN 978-954-398-423-7

Зората докосваше с пръстите си сънените върхове на дърветата. Разпръскваше отблясъците си над билата на Пиренеите и ги оцветяваше в пурпур. За далечен наблюдател снежните върхове сякаш горяха. Гарона се спускаше бурна и тъмна към долината, препълнена от пролетното снеготопене. Тя се виеше като огромна змия покрай пътя и застрашаваше на някои места да го залее и погълне.

Младият мъж беше слязъл от колата и с възхита наблюдаваше изгрева на слънцето. Седеше като омагьосан пред събуждането на природата. Нямаше нищо по-велико и истинско от нея. За кой ли път откриваше тази проста истина. Искаше да я запечата така дълбоко в съзнанието си, най-вече в моментите, когато е далече от майката природа.

Беше по тъмна памучна риза, но не усещаше студа на ранното априлско утро. Вдишваше с пълни гърди свежия планински въздух, като не можеше да му се насити. Откога не се беше чувствал наистина жив. Имаше чувството, че от години, а не от няколко месеца. Дори предишният ден му се струваше толкова далечен и нереален.

Вчера бе направил поредния опит да разговаря разумно с жената, която по документи му бе съпруга. Но отново резултатът беше нулев. Може би камъните пред него биха откликнали на думите му, но не и тя.

Отдавна не живееха заедно, а нямаше и смисъл. Тя бе постигнала целите си. Беше получила титлата, парите и известността му и бе свалила маската си на любяща съпруга. Още в деня след сватбата той бе разгадал нейните стремежи и цели. Всъщност той никога не бе вярвал в истинската любов. За него тя бе измислица на романтични поети. Но все пак реши да ѝ даде още един шанс. Оказа се, че това бе пропиляно време. Не можеше да разбере обаче

защо въпреки предложените пари и имоти съпругата му продължаваше категорично да му отказва развод.

Но вече не го интересуваше и това. Бе стигнал до пълно психическо изтощение. Лошите събития се бяха заредили едно след друго, за да го лишат от радостния вкус на живота. Трагедии, предателства, разочарования. Беше му дошло твърде много. Предпочиташе уединението и самотата пред живота с някое човешко същество.

От няколко месеца живееше в замъка си в планината. Не се интересуваше от нищо и от никого. Животът за него се беше превърнал в една голяма измама. От жизнения, изпълнен с желания, стремежи и оптимизъм младеж, от прелъстителя на женски сърца, той се бе превърнал в пълен отшелник. Животът минаваше покрай него, без да го докосва. Най-близките му приятели бяха неговите коне. От сутрин до вечер прекарваше времето си в езда. Нямаше стремежи, желания или претенции. Просто търсеше спокойствие, тишина и начин да открие себе си. Но поне засега това не му се удаваше. Миналото тежеше като черна сянка над него и не му позволяваше да се отпусне.

Погледна към разбеснялата се река. Неговият живот му заприлича на нея – дълбоко в недрата си тя беше тиха и спокойна, но на повърхността объркана и бясна.

И все пак не го напускаше надеждата, че ще дойде ден, когато щеше да е свободен от миналото. Кога и как обаче, не знаеше. Но някой ден...

1.

Всеки, който си търси работа чрез обява в пресата, се надява да я получи.

Седейки в голямото и светло преддверие, тя стискаше конвулсивно чантичката си и за пореден път си повтаряше какво трябва да каже. Отговаряше на всички условия в обявата с изключение на едно – че беше чужденка.

Най-после дойде и нейният ред. Влезе в малък и уютен кабинет, където я посрещна един нисък и слаб господин на около шестдесет години. Косата му беше цялата побеляла, а очите му сякаш се усмихваха. Беше очаквала да види някой надут и строг денди и сега успя да поотхлаби хватката, в която държеше нещастната чанта, и се отпусна с благодарност на предложението фотьойл.

– Добър ден госпожице...?

– Мария, Мария Иванова.

– ...Госпожице Иванова. Да, прочетох вашата молба.

Вие отговаряте на всички условия, но не сте францужойка – Мария леко изпъна гръб. – Но това не е особена пречка, тъй като освен вас имаше само още една кандидатка, напълно отговаряща на изискванията на моя клиент, но в последния момент тя се отказа. Така че аз го уведомих за вас и той е съгласен да ви наеме за срок от четири месеца. Кога сте готова да започнете?

Мария с облекчение изпусна една тиха въздишка. Много се бе надявала да получи тази работа, защото тя

й даваше възможност да продължи своето следване. За-
това въобще не се подвоуми, като отговори.

– Веднага, господин Периел!

– Добре, моето момиче. Възрастта ми позволява да
се обърна към теб така. Нали? Пък и вече сме от един
отбор, ако мога така да се изразя. Ще служим на един и
същи човек.

Мария усмихната кимна.

– Заповядай. Ето ти тази папка. В нея са готовите до-
говори, списъкът със задълженията ти на компаньонка
и домашна помощничка, част от първата ти заплата в
аванс и самолетният билет до Тулуза. Прегледай дого-
вора.

Тя го прочете внимателно. Беше перфектно изготвен.
Взе химикалката и го подписа.

– Добре – усмихна се адвокатът. – В Тулуза ще те
чака Пол, шофьорът на господин Бузе, и ще те откара
до замъка Бузе. Желая ти приятно пътуване, госпожице
Мария.

След сърдечно ръкостискане, тя напусна кабинета на
господин Периел. Всичко, което ни се случва в живота,
не е подвластно на случайността, а на много прецизни
вселенски закони, които с еднаква сила и тежест влияят
на всеки един от нас. Не знаеше защо, но имаше усе-
щането, че адвокатът е по-доволен от нея за това, че тя
получаваше тази работа. Това може би се дължеше на
добротата, излъчваща се от цялото му същество.

Мария се запъти към метрото, но преди да слезе в
него, се отказа. Реши да се поразходи из шумните па-
рижки улички, на които в този слънчев юнски ден като
че ли се беше изсипал цял Париж.

Беше доволна, дори много доволна. От дълго време
си търсеше работа за през летните месеци, но или за-
плащането беше прекалено ниско, или вече я бяха из-
преварили и мястото бе заето. А трябваше на всяка цена
да си осигури пари за следването.

В нейната родина България в момента положението беше много тежко. Хората едва успяваха да изкарат пари за насъщния. Дори и след въвеждането на крайна мярка за спасяване на държавата – валутен борд, нещата не се промениха видимо. Инфлацията не беше вече галопираща, но продължаваше да я има. Парите на по-голяма част от населението едва стигаха за храна и данъци.

И с нейните родители не бе различно. Така че пред нея стоеше дилемата – или сама ще се издържа и ще продължи обучението си, или трябва да се върне в София. А тя така бе мечтала да учи икономика в Париж, толкова воля и усилия бе хвърлила, толкова дни и нощи бе пожертвала в учене и пак учене, за да успее, и сега вече четири години откакто беше тук, оставаше ѝ още една – последната, а трябваше да зареже всичко. Спомняше си каква безмерна радост я обхвана, като разбра, че е приета, и каква гордост беше това за нея и родителите ѝ.

Преди около седмица бе попаднала на доста интересна и странна обява:

Търси се младо момиче за работа в Прованс като компаньонка и домашна помощничка. Да бъде дискретна, всеотдайна в работата си, с разностранни интереси и познания. Да обича усамотението и природата.

Тя веднага бе подала молба на посочения адрес, като почти не се надяваше, че ще успее. „Но неведоми са пътищата Божии“ – както казваше майка ѝ. Тя бе одобрена.

Първия месец заплатата и щеше да бъде 6000 франка и ако останат доволни от нея, за другите 3 месеца тя щеше да бъде удвоена. Мария не бе и очаквала такъв късмет. Бързо надраска едно писмо до родителите си, за да им съобщи, че това лято засега няма да може да се

прибере в София. Искаше да сподели радостта си от намерената работа, като свали отговорността за нейното следване от техните плещи.

Пригответи си багажа и легна рано, за да си отпочине за дългото пътуване на следващия ден.

Няколко минути преди да заспи си представи графа на замъка Бузе като един старец с посребрели коси, като неговия адвокат господин Периел – мъничък, дребничък, умиращ от скука в замъка си в провинцията. Представяше си как ще му чете с благ глас книгите на Дюма и Балзак до камината, за да го приспи, и успокоена самата тя заспа.